

**Γέρων Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης:
(επ)«αγρυπνούμε» στην ευαισθησία,
προσπαθούμε να είμαστε «ωραίοι», όπως μας
θέλει ο Νυμφίος (Δημήτρης Ιωάννου, Φιλόλογος -
Συγγραφέας)**

[/ Πεμπτουσία](#)

Έχοντας μέχρι τώρα δει τη βαθύτερη φύση του κοινοβίου ως πνευματικής «οικογένειας», ως εσχατολογικού γεγονότος, ως Εκκλησίας, και αφού ήδη μιλήσαμε για την σχέση «ευλογίας» εκ μέρους του Γέροντα και θείας μετάληψης, μπορούν να προστεθούν τώρα λίγα λόγια που αφορούν γενικότερα τον χαρακτήρα της μοναχικής άσκησης. Η άσκηση, λοιπόν, όπως ήδη διαφάνηκε, η κατά μόνας προσευχή και οι μετάνοιες και η σωματική κακοπάθεια και η νηστεία και η αγρυπνία κλπ, δεν είναι άχαρη ατομοκεντρική προσπάθεια, δεν αποσκοπεί σε κάποιο «κατόρθωμα». Διακρίνεται μέσα της, αν προσέξει κανείς βαθύτερα, ακόμη και μια

τρυφερότητα.

Υπάρχει λοιπόν καιρός κατάλληλος για προσευχή, και αυτός είναι η νύχτα. Την νύχτα οι ουρανοί είναι ανοικτοί, είπε κάποιος άγιος. «Η νύχτα είναι η ζωή μας... η μέρα κυλάει προετοιμάζοντας τη νύχτα». Αγρυπνεί κανείς στη σιγαλιά περιμένοντας το Νυμφίο. Ωστόσο, «είναι ανώφελο κάποιος να υπερεκτιμά τις δυνάμεις του, να αγρυπνεί περισσότερο από όσο του επιτρέπει τη χάρη...». Με άλλα λόγια, πρέπει κανείς, αξιοποιώντας προπαντός τον καιρό της προσευχής, με τη βοήθεια πάντα του Γέροντα, «να ακούει τη χάρη», η οποία και θα τον πληροφορήσει ακόμη και για το μέγεθος της άσκησης, που μπορεί να κάνει προς το παρόν. Αν βιαστεί και δεν «ακούσει τη χάρη», θα ζημιωθεί.

Ταπεινώνεται λοιπόν ο πιστός μπροστά στη φωνή του Αγίου Πνεύματος, την οποία διακρίνει προπαντός διά της υπακοής -μόνο οι άγιοι διακρίνουν απευθείας τη φωνή της χάρης, αλλά ακόμη και αυτοί, όπως διαβάζουμε στον «Άγιο Σιλουανό», προτιμούν τη βασιλική οδό της υπακοής. Αν μάθει λοιπόν κανείς να ακούει τη χάρη κατ' αυτόν τον τρόπο, λίγο λίγο θα απεμπλακεί «από το εγώ», που θα πει όχι από αυτή ή την άλλη αμαρτία, αλλά από τον λεγόμενο «παλαιό άνθρωπο». Αυτό νομίζω ότι θέλει να πει εδώ ο πατήρ. Με άλλα λόγια, η αμαρτία, που είναι θάνατος, έφτασε να μεταβληθεί εντός του ανθρώπου σε ολόκληρο «κράτος», το «κράτος της αμαρτίας», και αλλοίωσε τον όλο ψυχισμό μας. Οδήγησε πχ ακόμη και στην

δημιουργία (όπως εξηγεί κάπου ο π. Ρωμανίδης) του «ένστικτου της αυτοσυντήρησης», το οποίο δεν είναι καθόλου φυσικό ανθρώπινο ένστικτο, αλλά προϊόν της πτώσης. Αυτό το ένστικτο, ανακατεμένο με περισσότερο εγωισμό, δημιουργεί την «φιλαυτία». Ιδού το «εγώ», από το οποίο πρέπει να απαλλαγεί κανείς: ένας ολόκληρος κόσμος σκέψεων, ενστίκτων, αντιδράσεων, λογισμών, αισθημάτων, εμμονών, βιωμάτων, ολοκληρών σχημάτων πρόσληψης του κόσμου και αυτομάτων αποκρίσεων στα ποικίλα ερεθίσματα.

Το «εγώ» όμως δεν βελτιώνεται, δεν μεταμορφώνεται, δεν καλλωπίζεται, δεν μεταβάλλεται σε κάτι καλύτερο. Απλώς πρέπει να «πεθάνει» (δεν εννοούμε, επαναλαμβάνουμε, εδώ ως «εγώ» τη προσωπική ταυτότητα του κάθε ανθρώπου, που είναι ιερή και ακατάλυτη, αλλά ακριβώς τον «παλαιό άνθρωπο»). Πώς όμως πεθαίνει; Μόνον διά της ταπεινώσεως. Αυτή είναι που γεννά την πνευματική ευαισθησία (μιλήσαμε ήδη γι' αυτήν, σε σχέση με την αγάπη), και μάλιστα την ευαισθησία της αυτοεξέτασης, της αυτομεμψίας, της (μη παθολογικής) αυτοκατάκρισης- περιττό να πούμε ότι όλα αυτά απαιτούν μεγάλη διάκριση και εμπιστοσύνη στην κρίση κάποιου πνευματικού πατρός, για να μην ταυτίσουμε την αρετή με αρρωστημένες καταστάσεις (καμιά φορά πχ, όπως λένε μερικοί πατέρες, και η αυτομεμψία είναι εγωισμός κλπ). Γι' αυτό και ο πατήρ επιμένει στην «αγρυπνία»: (επ)«αγρυπνούμε» στην ευαισθησία, προσπαθούμε να είμαστε «ωραίοι», όπως μας θέλει ο Νυμφίος.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)